

KISZABADULT

KISZABADULT LÓ. (Lásd a 360. l.)

A B U J Ó S D I.

— Beszély. —

GY SZÉP nagy kert közepén állott a csinos, terjedelmes urilak. Meglátszott rajta, hogy csak fele új, fele pedig régi, a mult századokból maradt ősi épület, ölnyi vastag falakkal, szűk ablakokkal s a sarkon apró tornyokkal; míg a vele egybefüggő új épület kellemes, nyílt tekintetű volt s derülten állott mogorva társa oldalán.

Hanem odabent a szobában az a kis leány épenséggel nem látszott nagyon derültnek, sőt mintha könyek csillogtak volna szemében, midőn egyszer ilyenformán megszólalt:

„Zsiga, még mindig hull a zápor! Ez már mégis szörnyűség! Soha sem örültem valamely mulatságnak annyira, mint a mainak! Jó szüleim megengedték, hogy nevemnapja ünnepére összehívjam barátnéimat és ime! — megeredt a zápor és már egy órája szakad és dörög, villámlik, úgy hogy bizonyosan otthon marad mindenki . . . Oh, én a legszerencsétlenebb leány vagyok a világon!”

„Az már igaz, Milikém, te borzasztóan szerencsétlen vagy, mert lehet-e nagyobb szerencsétlenség, mint hogy ma este be kell érned az én társasággal. Meg kell vallanom, ez nem épen nagyon hizelgő reám nézve, mikor csak ma érkeztem haza az iskolából tiz havi távollét után.”

„Igen, de már ez az egy nap is menyit boszantottál! Hanem reménylem, mégsem maradok egyedül, Piroskáék-

nak mindenesetre el kell jönniök. Hiszen mi tavaly milyen rettenetes időben mentünk hozzájuk!”

„No, ebben már csakugyan igazad van!” szólt Zsiga kaczagva. „A városban voltunk, utolért a borzasztó vihar s bemenekültünk Piroskáékhoz. Ez valóban nagy áldozat volt tőlünk.”

„Te már csakugyan kiállhatatlan vagy, Zsiga!” kiáltott a kis leány bosszusan. „Nem azért tértünk be Piroskáékhoz . . . vagy legalább nem csupán azért . . .”

„Hanem mert tudtuk, hogy ott jó ozsonnát is kapunk,” szólt közbe Zsiga hirtelen.

„Veled nem lehet beszélni,” kiáltá Milike s az ablakhoz ment, bánatosan nézegetve ki a még mindig sűrűn hulló záporba, míg Zsiga könyveit rendezgeté s egyszerre megszólalt:

„Nini! hiszen ez Aladár könyve itt a szekrényemben! Még tavaly a szünidőben kölcsönöztem tőle s azóta itt van. Mama mondta, hogy Aladárt és testvérét Katinkát is meghívtátok; ezt nagyon okosan tettétek, alig várom, hogy újra lássam legjobb barátomat.”

„Kicsoda? Aladár? Reménylem, nem fog eljönni!” kiáltá Milike s szinte kipirult haragjában.

„Mit? Hát még mindig tart a harag köztetek? Hiszen Aladár a legkedvesebb játszótársad volt, Katicza pedig valóságos testvérednek látszott . . . és ti egy egész esztendeig haragban tudtok lenni olyan haszontalan apróság miatt, mely még hozzá pusztán véletlenből történt!”

„Véletlen? Az ám, gyönyörű véletlen! Hiszen még az sem jutott eszébe, hogy mentegesse magát, vagy bocsánatot kérjen.“

Természetesen, mert azt csak nem gondolhatta szegény Aladár, hogy ilyen apróságért oly szörnyen megharagudhatol reá, — ő reá, a ki legkedvesebb játszótársad volt, kedvesebb még leány társaidnál is. Hiszen most egy éve kikapartad volna a szemét annak, aki azt mondja, hogy Ali barátom nem a legderekabb fiu a világon; most pedig te magad vagy legnagyobb ellensége s úgy beszélsz róla, mintha szegény feje nem érdemelné, hogy a nap reá süssön. De ilyenek vagytok ti leányok, csupa hóbort és szeszély!“

„Én nem vagyok hóbortos, sem szeszélyes,“ pattant föl Milike hevesen. „Én most is bármit odaadnék érte, ha nem történt volna ez a kellemetlenség... Aladárt mindig oly derék jó fiunak tartottam!“

„És ő valóban az is, hozzá még az én legjobb pajtásom s meg nem foghatom, mért akarod minden áron azt hinni, hogy ő szándékosan ölte meg a te szerencsétlen papagájodat.“

„Épen mert a te pajtásod, hihetem azt róla; a te pajkos ingerkedésed elragadhatott reá is. De ha nem is tette szándékosan, — illett volna vagy szóval, vagy néhány sornyi írással bocsánatot kérnie.“

„Hát nem tette? Ugy tudom, irt neked egy szép levelet.“

„Szép levelet? Gyönyörű levél volt, mondhatom. Egy kis verset irt

s abban még csufolkodott az én kedves papagájom halálán.“

Zsiga sajtáságosan csintalanul mosolygott e szavak hallatára, mintha tudna és mondani akarna valamit; de elhallgatta; Milike pedig folytatá:

„Mama is olvasta azt a verset, a papa is, és nagyon megharagudtak, úgy hogy a papa aztán meg is mondta Aladárnak, hogy jobb lesz, ha nem jön többé hozzánk.“

„Micsoda?“ pattant föl Zsiga. „Aladárt eltiltották házunktól? Hát mért nem mondtátok meg ezt nekem? Ez már mégis sok egy tréfáért... ha én azt tudtam volna...“

„Ha mit tudtál volna?“ szólt Milike, csodálkozva bátyja nagy izgatottságán.

„Semmi... csak azt akarom mondani, hogy tulságos boszu eltiltani a háztól egy derék fiút, kit talán nem is lehet tulajdonképen vádolni... ki nem hibás...“

„Nem hibás? Szép gondolkozás, mondhatom. De nem vitatkozom veled tovább, úgy is mind hiába.“

Ezzel Milike visszatért az ablakhoz s amint kitekintett, arcza hirtelen ragyogó öröme derült, — mert a zivatar végre elvonult, a fellegek elszórtak s a legpompásabb nyári nap ragyogott ismét. A vendégek tehát bizonyosan mind megjönnek. Milike sietett mindent előkészíteni, ami az esti mulatsághoz kellett, előkeresni a különböző játékszereket, utánanézett a konyhában, valjon a szakácsné jó ozsonnát készít-e, aztán felöltözött legszebb ru-

hájába. Csak néha-néha szakadt meg jó kedve, mikor visszagondolt a Zsigával folytatott vitára és arra gondolt, miként viselje magát, ha hajdan jó barátja, de most ellensége csakugyan szintén eljönne? Felejtse-e a sérelmet és kössön újból barátságot, vagy tartson tovább is haragot vele és fogadja hidegen, ne béküljön meg Aladárral?

Milike reménye, hogy vendégei az idő jórafordultával megjönnek, nem volt alaptalan. Alighogy a nap ismét kisütött, egyik kocsi a másikat érte s mindegyikből piros pozsgás arcú fiúk és leánykák ugráltak ki, sietve föl a kastélyba, hol a multság vár reájok s hol csakhamar zajos zsi-bongás tanuskodott a gyermeksereg jó kedvéről.

Egyik kocsiban, mely éppen most közeledett a kastélyt környező kert ajtajához, két gyermek ült. Egyikök, körülbelöltizenegy éves, göndörhajú szép leányka, mosolygva nézegetett jobbra-balra s már alig várhatta, hogy a ko-

csi megálljon; de a másik, a leánynál valamivel idősb fiú nagyon komoly arcot vágott s éppen nem látszott olyan jókedvűnek, mint a ki vidám mulatságra készül.

„Aladár!” szölt a leányka, megragadva testvére kezét, „ugyan ne komolykodjál már anynyira. Meglásd, hogy nincs igazad, nem haragsznak már reád, minden jó lesz ismét. Furcsa is volna! Hát mért hívnának meg, ha nem akarnák, hogy oda menjünk? Meg vagyok győződve, hogy jól fogunk mulatni.”

„Te talán fogsz mulatni, Katicza, de én bizony nem. Hogy érezhetném jól magamat oly helyen, hol haragsznak reám? Csak azért hív-

tak meg engemet is, mert tudják, hogy szüleink tégedet magadban el nem eresztenek. Majd meglátod, hogyan fogad engemet Milike.”

„Az bizony nagyon nem szép Militől, hogy oly sokáig haragot tart. No de se baj; te nem akartad őket bántani,

Uj czipő. (Lásd a 359. l.)

s ha nem fogadnak tégedet szívesen, hát én sem maradok, hanem befogatunk és hazamegyünk.“

„Jobb lett volna mindjárt otthon is maradni; ha mamánk nem kívánta volna oly nagyon, biz én nem is jöttem volna. Még ha Zsiga itthon volna, — az más; Zsiga legjobb pajtásom, vele

elmulatok s Milike haragudhatnék, a mennyire neki tetszik.“

„Hát az ajándékot mikor adod át Milikének?“ szolt Katicza kissé félénken, mert tudta, hogy erről veszedelmes szólni. „A kalitka nagyon nagy, nem lehet a szobába úgy bevinni, hogy Milike meg ne lássa.“

JÓZSEF EGYPTOMBAN. (Lásd a 362 l.)

„Nem is viszem be most mindjárt. Megmondom a kocsisnak, hogy hagyja a kocsin s takarja be, hogy senki se lássa; majd este aztán észrevétlenül beviszem a szobába, de csak azon esetben, ha látom, hogy Milike ismét a régi; ha pedig azt látom, hogy még mindig haragot akar tartani, akkor át sem adom, hanem szépen hazaviszem, amint hoztuk, mert nem akarom, hogy úgy tűnjék föl, mintha ezzel akarnám kiegészíteni haragját és mindenáron meg akarnám ujtani a barátságot. Ha ő nem akarja, — én nem fogok könyörögni, hogy kössünk békét.“

„Talán nem is lesz szükséges. De már itt vagyunk. Kiszállhatunk.“

„Aztán ne felejtse, Katicza, mikor belépünk a szobába, maradj mellettem és figyeld meg, miként viseli magát Milike irányomban.“

(Folyt. köv.)

LEFELÉ.

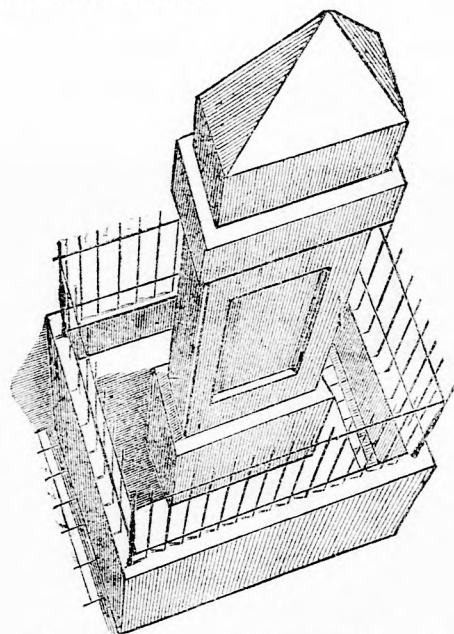

Nagy élvezet az, barátom,
Szánon csuszni a domb-háton
Lefelé.
A jutalmat megérdemled,
A szánt nehezen czepeled
Fölfelé.

A GÖRBE EMLÉKKŐ.

— Lát-távlati furcsaság. —

IME ITT VAN egy emlékkő, melynek vonalai szerteszét huzódoznak, mintha nyakon ütötte volna valaki s most szélylyel-omlani akarna.

Hanem ezen lehet segíteni s az emlékkövet egészen szabályos állásban látni, még pedig ily módon. Vegyetek kártyapapírt s vágjatok belőle ilyen szeletet:

Ott, a hová **B.** betű mutat, vágjatok lyukat, a másik végén pedig egy darabot, **A. C.** hajtsatok kétfelé, úgy hogy talpat képezzen, melyen a papirszelet megáll. Ezt állítsatok két ujnyi távolságra a görbe rajz alsó csucásától s ha aztán a **B.** lyukon át néztek, azt fogjátok találni, hogy a görbe emlékkő egészen egyenes. Nem furcsa ez? Pedig nem is boszorkányság, csak látávlati sajátság.

A VADMACSKA ÉS AZ EGÉRKE.

— Mese. —

Egy vadász hálót terjesztett ki az erdőben a bokrok közt s egy vadmacska vigyázatlanul belebonyolódott, úgy hogy nem tudott mozdulni sem. Az egérke, mely épen kibujt lyukából, hogy élelmet keressen, észrevette régi ellensége szorult helyzetét és mi tagadás benne, bizony örült, hogy végre a gonosz macskát is utólérte a veszedelem. Hanem csakhamar az egérke is nagyot ijedt. Amint ugyanis fölpillantott, egy vércsét látott teje fölött röpkedni s midőn vissza akart szökni a lyukba, ott a vadászkutyát látta s így nem tudott sehova menekülni.

Az egérke látta a veszedelmet, de nem vesztette el bátorságát, hanem hirtelen a vadmacskához lépett és így szólt:

„Te nagy bajban vagy, mint látom és megvallom, rég óhajtottam, hogy tégedet is utólérjen a végzet. Hanem épen most én is bajba jutottam, egyik oldalon a vércse, másikon a vadászeb fenyeget s ha hozzád menekülök, félek hogy agyon harapsz. Hanem gondoltam valamit. Én kisegítek a bajból, szétrágom a hálót, ha megígéred, hogy nem bánts, míg melletted meghuzom magamat.“

A macska készséggel megígérte s az egérke gyorsan odaszökött és elbujt a macska alá; a vércse és a vadászeb, eszökbe sem juthatván, hogy az egérke a macskánál találjon mene-

déket, odább mentek és más irányban keresték.

Midőn elmúlt a veszedelem, az egérke hozzálátott a háló szétrágásához; de a macska türelmetlen volt s szemére lobbantá az egérnek, hogy nagyon lassan dolgozik. De az egérke így felelt:

„Majd ha itt lesz az ideje, gyorsabban fog menni a munka; most még nem sürgős. Megszabadítlak, de úgy, hogy hálából agyon ne haraphass engemet.“

Ezalatt a vadász közeledett. Mikor már egészen közel volt, a vadmacska roppantul szepegett és rimázkodott az egérkének, hogy szabadítsa meg.

„Most már ideje!“ szólt az egérke s egy harapással kettészakítá a hálót.

A vadmacska villámgyorsan fölugrott egy közel álló fára és eltűnt; szerette volna ugyan megenni az egérkét, de a vadásztól való félelmében nem mert időzni s így az egérke szerencsésen visszamenekült rejtekébe.

És az egérke bölcsen cselekedett így, mert a kibékült ellenségben sokszor csak addig szabad biznunk, mig-segítségünkre szüksége van.

UJ CZIPŐ.

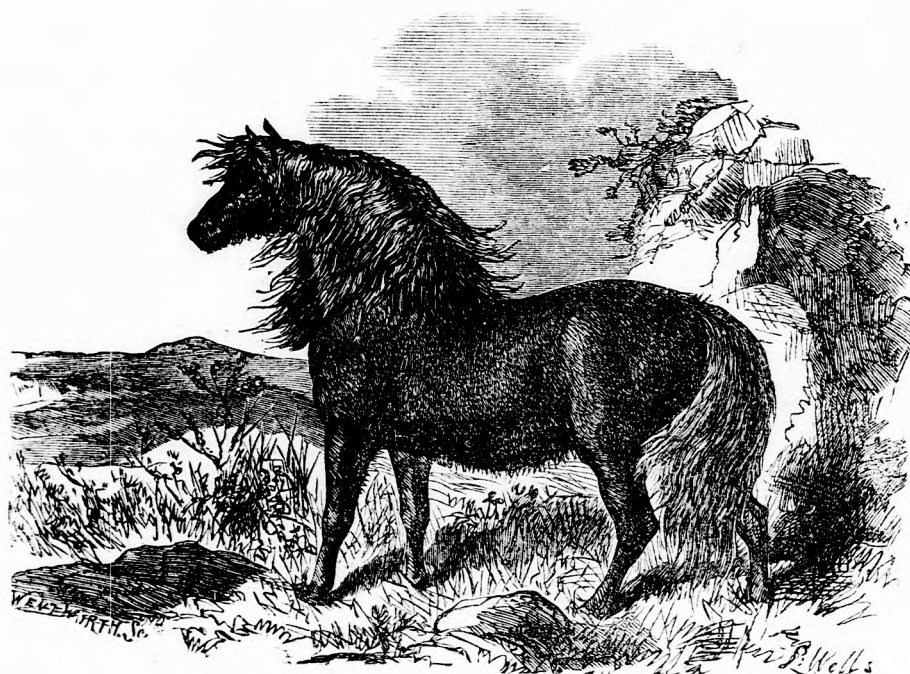
(Képpel a 356. lapon.)

JÖSZTE bátran, jöszte
Aranyos kis Böske.
Lábadon czipőcske
Először ma van.

Jöszte, hí mamácska,
Jöszte kis babácska.
Bátran — de vigyázva
Jöjj, kis angyalom.

A LOVAKRÓL.

(Képpel a czimlapon és a 361. lapon.)

terhet kell majd von szolnia s szeretne szabadulni, ami azonban alig fog sikerülni. Az a kis angol pony, mely itt fönt rázogatja sörényét, sokkal vigab-

ban él, csak kis gazdáját viszi néha sétalovaglásra, aztán kedvére legelész. A ló már ősregi időktől híven szolgálja az embert s okossága régóta közmondásos. Még a régi hajdankorban csináltak a lóra a következő mesét:

„Egy éhes farkas prédára vágyott s meglátta a mezőn vígan ficzánkoló csikót. Rögtön oda sunnyogott s mondá:

„Ne félj tőlem, szép kis csikó, én orvos vagyok, javadat akarom. Jöjj csak közelebb.“ De a kis csikó anyja ismerte a gonoszt s odalépve szólt: „Jó reggelt, doktor ur, éppen jó, hogy jött; valami nagy tövis furódott körmömbe, nézze meg és huzza ki.“ És fölemelte hátulsó lábát. A farkas nagy tudósan odanézett, de ekkor a ló akkorát rugott a gaz kópé fejére, hogy püff neki! a farkas eszméletlenül bukkott a földre és többé nem

ker
any
oko
sim
Sze
jól
hal

kerekedett kedve elragadni a kis csikót anyjától.“

A ló kétségkívül a legszebb és legokosabb állatok egyike. Szőre fényes, sima, minden érintésre nagyon érzékeny. Szeme rendkívül éles, úgy hogy éjjel is jól lát; füle hegyes és mozgékony s hallása talán még élesebb, mint látása.

Hosszan egymásra csüngő ajkaival fogja meg eledelét s tapogat meg egyebeket, mert a ló hamis és kíváncsi. Szeret jól is élni s nagyon finyas eledelére; ha valami idegen izt vagy szagot érez az abrakban, többnyire hozzá sem nyul, inkább éhezik.

És a milyen szép, olyan okos is

„A FARKAS ELBUKOTT.“ (Lásd a 360. l.)

a ló; meg lehet tanítani, hogy a hozzá intézett kérdésekre fejével intsen, vagy lábával dobbantson s így megmondja, hány óra, vagy hány embert lát; megtanul tánczolni, magát holtnak színlelni s más efféle mesterségeket. — De magától is gondolkozik s épen nem rég történt, hogy egy ur késő este lovagolván egy sötét erdőn át, beleütődött egy fába és eszméletlenül rogyott a földre. A ló rögtön hazanyargalt s nyertve állt meg a ház előtt; az emberek kijöttek s látván, hogy a ló egymaga áll ott, rosztat gyanítottak. A ló pedig ismét megfordult s ment egyenesen azon helyre, hol gazdája feküdt. Ekként menekült meg a szerencsétlen sebesült, ki a ló okossága nélkül talán a farkasok martalékaul esett volna az erdőben.

A SZENT KELETRŐL.

— József Egyiptomban és József sirja. —

(Képekkel a 357. és 368. lapokon.)

RAJZUNK a szentírásban annyiszor említett József sírját mutatja, mely gömbölyű kuppal fődött négyszögletű épület, épen olyan, mint József anyjának, Ráchelnek sírja Betlehem mellett. Az egyiptomiak így építették sírjaikat s a zsidók talán tőlök tanulták. A sír körül most törökök és arabok járnak kelnek s a földön ülve beszélgetnek, pipáznak.

József temetése pedig nagyon egyszerű vala; ő maga rendelkezett, mi történjék halála után holttestével. Mivel hihető volt, hogy az egyiptomiak, kiket hét évi éhségtől megmentett, fényes temetési ünnepet rendeznek tiszteletére, József pedig ezt nem akarta, azt rendelte, hogy ne is temessék el Egyiptomban, ne is vigyék holttestét külön az ígérlet földjére, hol atyja és anyja nyugodtak; csak akkor vigyék oda, mikor az Úr majd az egész zsidó

népet kiszabadítja az egyiptomi fogságból.

Midőn tehát meghalt, koporsóba tették, de nem temették el. És midőn az ígérlet földjét végre a zsidó nemzet elfoglalta, József hamvait, melyeket magukkal hoztak Egyiptomból, eltemették Sihemben. Ott nyugszanak hamvai s a kik a szent földre zarándokolnak, meg szokták látogatni e sírt, úgy mint Jozsuáct és Eleazarét is, kik József közelében temettetének el.

HÓVIRÁG.

Hó ölében
Csücsül szépen
A szelídke hóvirág.
A tél hava
Oltalmazza,
Mert neki a fagy megárt.

Uj hold ha van
Óvatosan
Kidugja gyöngéd fejét.
„Már nem havaz,
Jön a tavasz!”
Ezt hirdeti szerteszt.

U g r i T e r c s i .

Szövege a „Kis Lap“-ból.

Dallama Samu bácsitól.

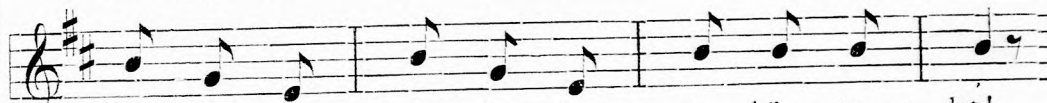
Élénken

„Esz - ti - ke, Nesz - ti - ke, Hé fi - gye - lem!
Ló - dít - sá - tok no most, Hadd zug - jon, hadd,

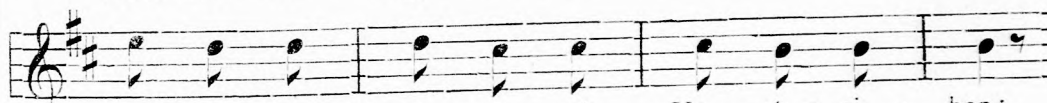
Ug - ra - ni lá - ba - im most e - me - lem.
De meg ne tép - jé - tek a ha - ja - mat!“

Biz - to - san é - de - sim A kö - te - let!
Ug - rik az ug - rik a Ter - csi - ke, haj!

Más - kép át - szök - ni rajt' biz nem le - het,
Mint kecs - ke ugy szö - kik, nincs sem - mi baj.

S a sor, ha ki - me - rül Ug - rá - si - ban:

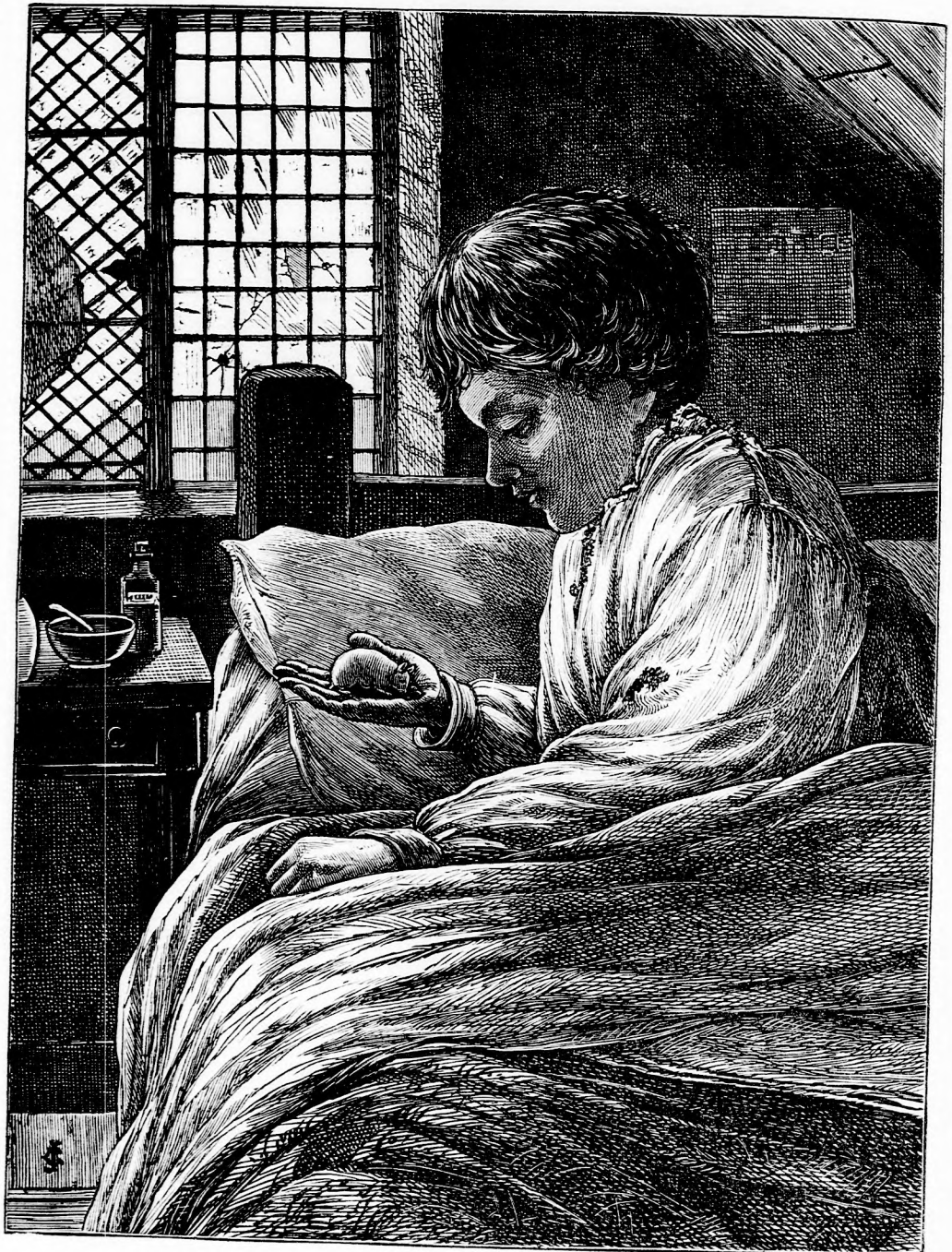
Esz - ti - ke, Nesz - ti - ke, Raj - ta - tok van,

S a sor, ha ki - me - rül Ug - rá - si ban.

Esz - ti - ke. Nesz - ti - ke Raj - ta - tok van.

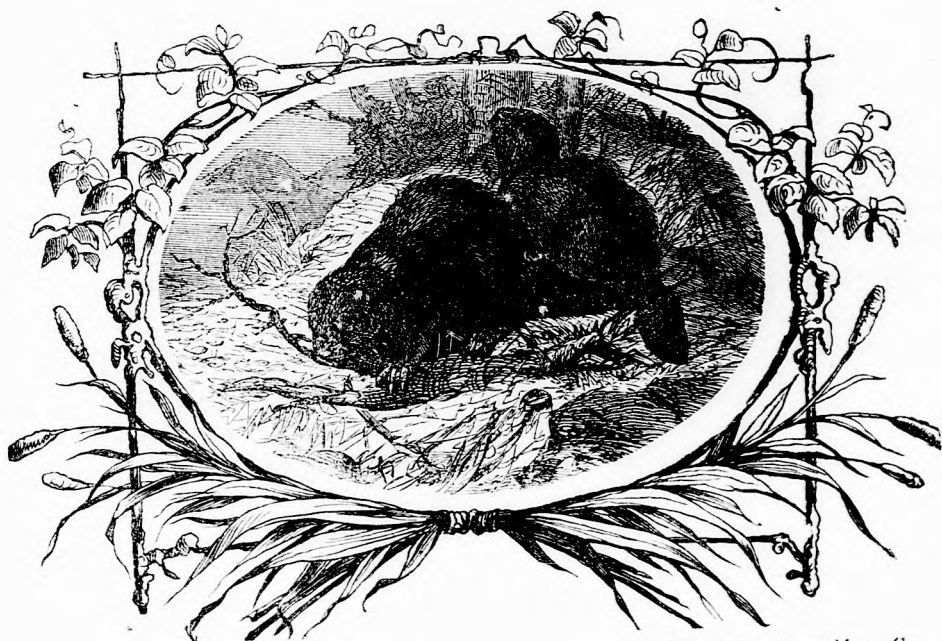
A BETEG FIU BARÁTJA. (Lásd a 365. l.)

A B

Egy
s mert é
a mezőn
naponkén
között n
egér, bi
senki sír

APRÓ KÉPEK AZ ÁLLATVILÁGBÓL.

A HÓD.

VIZBEN van a hód világa
Vizen épül az ő háza,
De házaja hajh, nem itt van
Hanem ott Amerikában:

Merész építész ám a hód
Vizen épít házat, kunyhót,
Fogával ácsolja a fát,
Lába neki kanál, lapát.

Abban is kevés a párja
Hogy oly pompás a bundája.
Ki is tér a vadász elöl
A ki minden hódot megöl.

De még azért is vadászzák
Mert a zsirja jó orvosság.
Hajdanában illatszer volt —
Bizony sokban hasznos a hód.

Amit élénken sajnálunk:
A hód gyérré lesz minálunk
Tovább űzi őt az orvos,
Kalapos és patikáros.

Most ott él Amerikában;
Hajh, de ott sincs bátorságban,
Nyugta ottan is hiányos —
Rá vadász az indiánus.

A BETEG FIU BARATJA.

(Képpel a 364. lapon.)

Egy falusi bérlő fia megbetegedett s mert épen nyár volt és mindenki kint a mezőn volt elfoglalva, a szegény beteg naponként órákig egyedül feküdt s unatkozott rettenetesen. Egyszer egy kis egér, bizonyosan azt gondolva, hogy senki sincs a szobában, előbujt a sa-

rokból s szerteszaladgált, a beteg pedig szemmel kísérte; végre az egérke is megpillantá a fiut s megijedt, de aztán látván, hogy nem bántja, ott maradt. Másnap ismét előjött az egérke, a beteg fiu morzsát szórt neki s az egérke közelebb merészkedett s a morzsát föl-szedte. Ekként mindinkább megbarátkoztak s végre az egérke fölmászott az ágyra, vigan ugrált a beteg körül, en-

gedte magát meg is fogni, sőt el is aludt a meleg takaró alatt; de mihelyt idegen lépteket hallott, gyorsan elillant és elbujt rejtekébe.

A beteg fiu lassanként föllábadt s nemsokára fölkelt az ágyból. Az egerke ekkor gyanakodni kezdett s nem közeledett többé oly bizalmasan. Néha-néha még elöbujt ugyan és szedegette az odaszórt morzsát; de nem engedé magát többé megfogni és rövid idő múlva aztán egészen elmaradt.

NEGY MAKKSZEM.

gy domb oldalán hatalmas, százasados tölgyfa állott. Messze szétterjedő lombjai egy része az épen tövénél folydogáló patak fölé nyult, egy másik rész a közellevő ódon vár romjai, a harmadik az országot s a negyedik a pázsitos fű fölé.

Midőn a nyár bekeszönt s a fákon szerte pompázott az érő gyümölcs, a mi tölgyfánkon sok ezer makkszem közt különösen négy szép makk csüngött; egyik épen a várrom, másik a patak, harmadik az országot, negyedik a pázsitos rét fölött.

Az első makk roppantul meg volt elégedve sorsával és folyton dicsekedett, mondván:

„Majd ha teljesen érett leszek és lehullok a fáról, erre a fenséges várromra esem, oda, hol hajdan királyok és hercegek lakozának; magasan leszek fölöttetek, mint ur a szolgálai fölött.“

„Nem irigyellek,“ szolt a másik, a mely a patak fölött csüngött. „Az én jövőm sokkal kellemesebb lesz; már

alig várom, hogy benn legyek a kristályvizű patakban, mely üdítő nedvvel fog táplálni, a mennyire csak kívánom. Örökös élvezet lesz életem a hűs habok között.“

„Azért mégis én leszek legboldogabb,“ szolt a harmadik. „Titeket soha senki sem fog ismerni, nem fogják tudni, hogy léteztetek a világon; hanem én, — én az országotra esem, hol az emberek járnak. Majd megpillant valaki, fölvesz, elültet talán épen a háza elé és diszfa lesz belőlem.“

„Kívánom, hogy boldogok legyetek mindnyájan,“ szolt a negyedik. „Én nem vágyom oly nagyra, nem sovárgok sem élvezet, sem dicsőség után s megelégszem azzal, hogy a pázsitos rétre esem; ott talán majd gyökeret ereszthetek, felnövök s fogok gyümölcsöt termeni itt, édes anyánk oldalán.“

Jött nem sokára az ősz s a négy makkszem lehullt, mindegyik a maga kívánsága szerint.

Hanem az, a melyik a váromlédékra esett, magasan volt ugyan a többiek fölött, de a rideg kövek közt nem tudott gyökeret verni; ki volt téve szélnek és viharnak s végre jöttek a férgek, összerágták és így magas helyzetében nyomorultan elveszett.

A másik, mely a patakba esett, eleinte nagy gyönyörben élt, magába szívta a patak üde vizét s azt hitte, hogy örök boldogság vár reá. Ah, de ez csak rövid ideig tartott, mert földet nem kapott, nem bocsáthatot gyökeret, a patak ragadta mindig tovább-

továb
iszap

de l
gatni
porb
hogy
sertés
makk

esett
épen
makk

len
Várj
földre

asztár
puhá

át. M

a m

csak

gan

rág

mult

büsz

lett

dag

héj

tek

tovább, a víz megpuhítá és végre az iszapba süllyedve elrothadt.

A harmadik makk az utra esett, de bármiként akarta is magát mutogatni, az emberek nem vették észre a porban; sokszor veszedelem fenyegette, hogy a kocsik elgázolják; végre egy sertés ment arra, meglátta a kövér makkszemet, bekapta és megette.

A negyedik makkszem a pázsitra esett s ott rejtve feküdt. Arra turkált éppen egy vakondok s megpillantván a makkszemet, így szólt:

„Szegény makkocska, megfázol télen át, ha így földetlenül maradsz! Várj csak, majd fölturok reád egy kis földet, az megoltalmaz.

Finom, porhanyó földet turt föl aztán s jól befödte a makkszemet, mely puhán és melegen feküdt egész télen át. Mikor pedig jött az enyhe tavasz, a makkocska kibocsátá gyökereit és csakhamar kibujt a földből, aztán vígan nőtt a sok szép bokor és vad virág között. Évről évre erősödött, idő múltán szép lombos fa lett s végre büszkén állt anyja, a vén tölgy mellett mellyel vetekedett szépségben és gazdag gyümölcsöt termett, midőn többi fenhéjázó testvérei már rég megsemmisültek volt.

TORKOS BANDA.

NINCSEN otthon senkisésem.

No hiszen

Pohárszéknek drága dolga!

Duskálnak befőtbe', vajba',

Fogy a méz és fogy a tejfel,

A fiókba kézzel, fejjel

Bujtak bele a torkosok.

Sok ami sok!

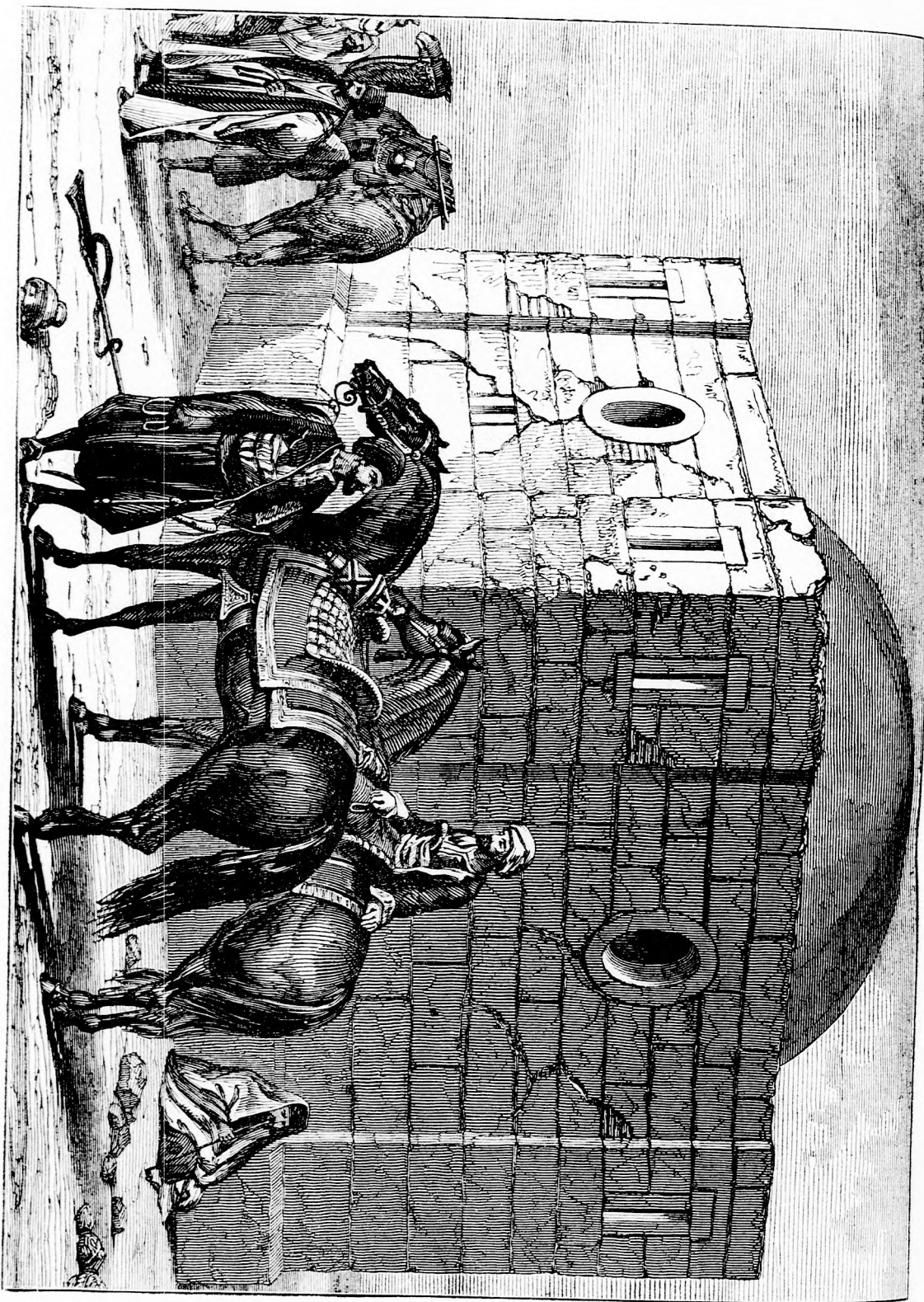
A czicza is ezt mormogja,

Bizony, bizony drága dolga

Lesz majd a három tesvérnek,

Ha mamáék hazatérnek.

JÓZSEF SIRJA. (Lásd a 362. l.)

Felelős szerkesztő: *Forgó bácsi*. Kiadó-hivatal: Pest, bálvány-utca 9. sz.
Nyomatott Deutsch testvérek könyv- és könyomdai műintézetében Pesten. Ára negyedévre 1 frt. 20 kr.
Megjelen hetenként egyszer 16 oldalon.